

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

I. ÚS 195/2016-12

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 6. apríla 2016 predbežne prerokoval sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], zastúpenej advokátom JUDr. Bartolomejom Kaščákom, M. R. Štefánika 171, Vranov nad Topľou, vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 4 Obo 16/2013 z 29. apríla 2014 a uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 1 Obdo V 15/2014 z 26. novembra 2015 a takto

r o z h o d o l :

Sťažnosť [REDACTED], [REDACTED], odmieta ako zjavne neopodstatnenú.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) bola 29. februára 2016 doručená sťažnosť [REDACTED], [REDACTED] [REDACTED] (ďalej len „sťažovateľka“), vo veci namietaného porušenia základného práva na súdnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“)

sp. zn. 4 Obo 16/2013 z 29. apríla 2014 (ďalej len „rozsudok najvyššieho súdu z 29. apríla 2014“) a uznesením najvyššieho súdu sp. zn. 1 Obdo V 15/2014 z 26. novembra 2015 (ďalej len „uznesenie najvyššieho súdu z 26. novembra 2015“).

Z obsahu sťažnosti a jej príloh vyplýva, že Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) rozsudkom č. k. 10 Cb 9526/1992-235 z 31. októbra 2012 (ďalej len „rozsudok krajského súdu z 31. októbra 2012“) uložil sťažovateľke ako žalovanej povinnosť zaplatiť žalobcovi [REDAKOVANÉ] [REDAKOVANÉ] „*sumu 4 361,30 USD so 6 % úrokom z omeškania od 22.6.1992 a nahradiť trovy konania vo výške 828,05 eur*“, a to z titulu kúpnej ceny za dodaný tovar.

Rozsudok krajského súdu z 31. októbra 2012 bol v poradí jeho piatym rozsudkom v predmetnej veci, pričom jeho predchádzajúce rozsudky boli v odvolacom konaní opakovane zrušené a vec vrátená krajskému súdu na ďalšie konanie.

Najvyšší súd napadnutým rozsudkom z 29. apríla 2014 na odvolanie sťažovateľky potvrdil rozsudok krajského súdu z 31. októbra 2012.

Sťažovateľka podala proti potvrdzujúcemu rozsudku najvyššieho súdu z 29. apríla 2014 dovolanie, ktoré najvyšší súd napadnutým uznesením z 26. novembra 2015 odmietol ako neprípustné.

Sťažovateľka namieta porušenie ňou označených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu z 29. apríla 2014 a uznesením najvyššieho súdu z 26. novembra 2015. Vo svojej sťažnostnej argumentácii sťažovateľka zdôrazňuje nesprávne závery najvyššieho súdu ako súdu odvolacieho, keď sa nevysporiadal správne a dostatočne s jej odvolacími námietkami proti rozsudku krajského súdu z 31. októbra 2012, v ktorých namietala podľa nej nesprávne skutkové a právne závery prvostupňového krajského súdu, ktorý bol podľa nej nepreskúmateľný a ktorým jej krajský súd odňal možnosť konať pred súdom a porušil zásadu spravodlivého súdneho procesu, keď nevykonal dokazovanie výsluchom svedkov navrhovaných sťažovateľkou k okolnostiam dôvodnosti jej započítanej námietky proti

nárokom žalobcu. V ostatnej argumentácii sťažovateľka podrobne opakuje svoje skutkové tvrdenia zo základného konania s označením listinných dôkazov ňou predložených a okolností ich vyhotovenia a vytyka najvyššiemu súdu potvrdenie záverov krajského súdu, ktorý skutkový stav veci ustálil odlišne od tvrdení sťažovateľky. Podľa sťažovateľky krajský súd a následne najvyšší súd „*nevyhodnotili a neodôvodnili svoj postoj k jednaniu medzi účastníkmi pred podaním žaloby*“ a nezohľadnili ani svoje závery vyslovené vo svojich skorších rozhodnutiach v predmetnej veci, ktorými boli zrušené skoršie rozsudky krajského súdu a vec opakovane vrátená na ďalšie konanie.

Sťažovateľka navrhla, aby ústavný súd o jej sťažnosti takto rozhodol:

„1. Základné právo [REDAKOVANÉ] na súdnu ochranu a inú ochranu zaručenú v článku 46 ods. 1 a 2 Ústavy SR rozsudkom Najvyššieho súdu SR sp. zn. 4Obo 16/2013 zo dňa 29.4.2014 a uznesením Najvyššieho súdu SR sp. zn. 1Obdo V 15/2014-311 zo dňa 26.11.2015 porušené bolo.

2. Rozsudok NS SR sp. zn. 4Obo 16/2013 zo dňa 29.4.2014, ako aj Uznesenie NS SR sp. zn. 1 Obdo V 15/2014-311 zo dňa 26.11.2015 sa zrušuje a vec sa vracia na ďalšie konanie, v ktorom bude rozhodnuté aj o náhrade trov konania pred ÚS SR.“

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) každý návrh predbežne prerokuje na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa.

Pri predbežnom prerokovaní každého návrhu ústavný súd skúma, či dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde nebránia jeho prijatiu na ďalšie konanie. Podľa tohto ustanovenia návrhy vo veciach, na ktorých prerokovanie nemá ústavný súd právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

O zjavnej neopodstatnenosti sťažnosti (návrhu) možno hovoriť predovšetkým vtedy, ak namietaným postupom orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu toho základného práva, ktoré označil sťažovateľ, pre nedostatok vzájomnej príčinnej súvislosti medzi napadnutým postupom tohto orgánu a základným právom, porušenie ktorého sa namietalo, ale aj vtedy, ak v konaní pred orgánom verejnej moci vznikne procesná situácia alebo procesný stav, ktoré vylučujú, aby tento orgán porušoval uvedené základné právo, pretože uvedená situácia alebo stav takú možnosť reálne nepripúšťajú (IV. ÚS 16/04, II. ÚS 1/05, II. ÚS 20/05, IV. ÚS 55/05, IV. ÚS 288/05).

Ústavný súd predbežne prerokoval sťažnosť sťažovateľky a skúmal, či nie sú dané dôvody uvedené v § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde, ktoré bránia jej prijatiu na ďalšie konanie.

Z obsahu sťažnosti, ako aj navrhovaného petitu vyplýva, že sťažovateľka sa domáha vyslovenia porušenia svojho základného práva na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 a 2 ústavy rozsudkom najvyššieho súdu z 29. apríla 201, ktorým bol v odvolacom konaní potvrdený rozsudok krajského súdu z 31. októbra 2012 ako prvostupňového súdu, a uznesením najvyššieho súdu z 26. novembra 2015, ktorým bolo odmietnuté dovolanie sťažovateľky proti uzneseniu najvyššieho súdu z 29. apríla 2014 ako neprípustné.

Podľa čl. 46 ods. 1 ústavy každý sa môže domáhať zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 46 ods. 2 ústavy kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

Ústavný súd už v rámci svojej judikatúry vyslovil, že obsahom základného práva na súdnu ochranu je umožniť každému reálny prístup k súdu, pričom tomuto právu zodpovedá povinnosť súdu o veci konať a rozhodnúť (napr. II. ÚS 88/01), ako aj konkrétne procesné garancie v súdnom konaní.

Podľa konštantnej judikatúry ústavný súd nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, či v konaní pred všeobecnými súdmi bol alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne s medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96, I. ÚS 4/00, I. ÚS 17/01).

Z tohto postavenia ústavného súdu vyplýva, že môže preskúmať také rozhodnutia všeobecných súdov, ak v konaniach, ktoré im predchádzali, alebo samotných rozhodnutiach došlo k porušeniu základného práva alebo slobody, pričom skutkové a právne závery všeobecného súdu môžu byť predmetom preskúmania vtedy, ak by vyведенé závery boli zjavne neodôvodnené alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedliteľné a neudržateľné, zároveň by mali za následok porušenie základného práva alebo slobody (I. ÚS 13/00, mutatis mutandis I. ÚS 37/95, II. ÚS 58/98, I. ÚS 5/00, I. ÚS 17/00) a tiež by mali za následok porušenie niektorého z princípov spravodlivého procesu, ktoré neboli napravené v inštančnom (opravnom) postupe všeobecných súdov.

Ústavný súd zvyrazňuje, že súčasťou práva na spravodlivé konanie je aj právo účastníka konania na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré jasne a zrozumiteľne

dáva odpovede na všetky právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany, t. j. s uplatnením nárokov a obranou proti takému uplatneniu (m. m. IV. ÚS 115/03, III. ÚS 60/04). Túto požiadavku zvyrazňuje vo svojej judikatúre aj Európsky súd pre ľudské práva, ktorý v tejto súvislosti najmä uviedol: „Právo na spravodlivý proces zahŕňa aj právo na odôvodnenie súdneho rozhodnutia. Odôvodnenie rozhodnutia však neznamena, že na každý argument sťažovateľa je súd povinný dať podrobnú odpoveď. Splnenie povinnosti odôvodniť rozhodnutie je preto vždy posudzované so zreteľom na konkrétny prípad“ (napr. Georgidias c. Grécko z 29. 5. 1997, Recueil III/1997). Európsky súd pre ľudské práva ale zároveň tiež pripomína, že právo na spravodlivý súdny proces nevyžaduje, aby súd v rozsudku reagoval na každý argument (argumenty), ktorý je z hľadiska výsledku súdneho konania považovaný za rozhodujúci (porovnaj napr. rozsudok vo veci Ruiz Torijo c. Španielsko z 9. 12. 1994, Annuaire, č. 303-B). Aj podľa judikatúry ústavného súdu odôvodnenie rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že z tohto aspektu je plne realizované právo na spravodlivé súdne konanie (m. m. III. ÚS 209/04, IV. ÚS 112/05).

Sťažovateľka v podstatnej časti svojej sťažostnej argumentácie namieta podľa nej nesprávne skutkové a právne závery najvyššieho súdu v jeho potvrdzujúcom rozsudku z 29. apríla 2014, ktorými odobril správnosť záverov prvostupňového rozsudku krajského súdu z 31. októbra 2012, ako aj vadu konania spočívajúcu v odňatí možnosti konať pred súdom. Sťažovateľka v podstate túto argumentáciu vzťahuje aj na spochybenie správnosti záverov najvyššieho súdu o neprípustnosti dovolania proti rozsudku najvyššieho súdu z 29. apríla 2014, keď v petite sťažnosti namieta porušenie svojich práv aj uznesením najvyššieho súdu z 26. novembra 2015 o odmietnutí jej dovolania.

Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal napadnuté uznesenie najvyššieho súdu z 26. novembra 2015 z hľadiska ústavnej udržateľnosti záverov najvyššieho súdu o absencii dôvodov zakladajúcich prípustnosť dovolania proti uzneseniu najvyššieho súdu z 29. apríla 2014, resp. z hľadiska dostatočného odôvodnenia napadnutého

uznesenia najvyššieho súdu v príčinnej súvislosti s namietaným porušením základného práva podľa čl. 46 ods. 1 ústavy.

Najvyšší súd v relevantnej časti odôvodnenia svojho uznesenia z 26. novembra 2015 uviedol:

«Zamerajúc sa na dovolateľkou tvrdenú procesnú vadu konania podľa § 237 písm. f/ O. s. p., dovolací súd prednostne skúmal, či žalovanej nebola postupom odvolacieho súdu odňatá možnosť pred ním konať. K odňatiu jej možnosti konať pred súdom malo podľa jej názoru dôjsť tým, že odvolací súd jej podľa ust. § 237 písm. f/ O. s. p. odňal možnosť konať pred súdom tým, že nevypočul ňou navrhnutých svedkov.

Žalovaná svoj návrh na vypočutie navrhovaných svedkov predniesla na pojednávaní Krajského súdu v Košiciach dňa 13. 04. 1999 (č. 1. 63 spisu), kde do zápisnice uviedla, že ak bude žalobca namietat pravosť originálu potvrdenia o prevzatí 2 000,-- USD a 65 222,-- Kčs, navrhuje vypočuť ako svedkov [REDAKOVANÉ], fyto kontrolórku v [REDAKOVANÉ], [REDAKOVANÉ], šoféra a [REDAKOVANÉ], priateľa žalovanej. Predmetné potvrdenie o prevzatí, predložené vo fotokópii, v ktorom sa uvádza: „Svojím podpisom potvrdzujem, že som si požičal od firmy „[REDAKOVANÉ]“ [REDAKOVANÉ] na nákup zemiakov 2 000,- USD a 65 222,- Kčs. Toto potvrdenie slúži pre obidve strany.“, spochybnil žalobca, ktorý ho označil za falošné, vyrobené odstrihnutím z protokolu zo dňa 02. 09. 1991 (overená fotokópia založená v prílohovej obálke na č. 1. 61). Z obsahu spisu v prejednávanej veci je zrejmé, že napriek výzve súdu predmetné potvrdenie, ktoré by vyvrátilo sporné tvrdenia žalovanej, do spisu žalovaná nedoložila. Z tohto dôvodu by bolo vypočutie uvedených svedkov predčasné a nadbytočné. ...

Odňatím možnosti konať pred súdom nemôže byť ani zákonné rozhodnutie všeobecného súdu nevykonať navrhovaný dôkaz. Podľa ust. § 120 O. s. p. účastníci sú povinní označiť dôkazy na preukázanie svojich tvrdení. Súd rozhodne, ktoré z označených dôkazov vykoná. K tomu ustanoveniu sa vyjadril Ústavný súd Slovenskej republiky nálezom zo dňa 30. 09. 2010, sp. zn. I. ÚS 350/2008, v ktorom uvádza, že „Dokazovanie v občianskom súdnom konaní prebieha vo viacerých fázach; od navrhnutia dôkazu cez jeho zabezpečenie, vykonanie a následné vyhodnotenie. Kým navrhovanie dôkazov je právom a zároveň procesnou povinnosťou účastníkov konania, len súd rozhodne, ktorý z

označených (navrhnutých) dôkazov vykoná. Uvedené predstavuje prejav zákonnej právomoci všeobecného súdu korigovať návrhy účastníkov na vykonanie dokazovania sledujúc tak rýchly a hospodárny priebeh konania a súčasne zabezpečiť, aby sa zisťovanie skutkového stavu dokazovaním držalo v mantineloch predmetu konania a aby sa neuberalo smerom, ktorý z pohľadu podstaty prejednávanej veci nie je relevantný.“ Ďalej uvádza, že v odôvodnení rozhodnutia všeobecný súd odpovedá na konkrétne námietky účastníka konania, keď jasne a zrozumiteľne dá odpoveď na všetky kľúčové právne a skutkovo relevantné otázky súvisiace s predmetom súdnej ochrany. Ústavný súd pripomína, že všeobecný súd nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené účastníkom konania, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných účastníkmi konania (I. ÚS 241/07).

Žalobca poukázal na písomné doklady, ktoré predložil, a ktorými preukázal existenciu svojho právneho nároku. Žalovaná svoje právo odvodzovala od listiny, ktorej pravosť mala preukázať doložením originálu protokolu zo dňa 02. 09. 1991, čím by vyvrátila pochybnosti o spornom potvrdení o pôžičke, tento však súdu v konaní nepredložila.

Rozhodnutie odvolacieho súdu, ako aj rozhodnutie súdu prvého stupňa jasne a zrozumiteľne opisuje a odôvodňuje postup vykonaného dokazovania a dôvody, ktoré viedli k rozhodnutiu vo veci samej. V prejednávanej veci je nesporné žalobcove preukázanie svojho práva, naproti ktorému stojí tvrdenie žalovanej o existencii započítateľnej pohľadávky, ktorej spornosť mohla a mala možnosť vyvrátiť doložením originálu spomínaného protokolu, čo však neurobila. Bolo na rozhodnutí súdu, ktoré z navrhnutých dôkazov považuje za potrebné vykonať, aby dospel k rozhodnutiu vo veci samej. Dôsledkom tohto uváženia bolo odôvodnenie napadnutého rozhodnutia, ako aj odôvodnenie rozhodnutia súdu prvého stupňa, kde súdy prvého aj odvolacieho stupňa sa dôkladne venujú problematike neunesenia dôkazného bremena Žalovanou a právnym úvahám k tomuto záveru vedúcim. Z hľadiska § 237 písm. f/ O. s. p. je rozhodujúce len to, či účastník konania v dôsledku nesprávneho postupu súdu bol ukrátený na svojich procesných právach alebo nie. Procesnú vadu konania v zmysle § 237 písm. f/ O. s. p. zakladá okrem iného aj nedostatočné (súčasne nezrozumiteľné) odôvodnenie súdneho rozhodnutia, pre ktoré je toto

nepreskúmateľné, ktorú vadu však dovolací súd po preskúmaní napadnutého rozhodnutia, ako aj konania, ktoré jeho vydaniu predchádzalo, nezistil.

Žalovaná v podanom dovolaní opätovne poukazuje na absenciu aktívnej legitímácie na strane žalobcu, k čomu prikladá odpis z Obchodného registra v poľskej reči, z ktorého má vyplývať skutočnosť, že podľa predpisov platných v Poľskej republike bolo nariadené, aby právnické osoby ku dňu 31. 12. 2013 sa povinne preregistrovali do Krajského registra súdneho, inak strácajú možnosť podnikania, aj keď v právnom zmysle nebudú likvidované. Ako uviedla dovolateľka, právnická osoba, t. j. žalobca, nie je vymazaný z Obchodného registra, nakoľko nesplnenie podmienky zápisu do „osobitného registra“ nemá vplyv na právnu existenciu subjektu, ako to vyplýva z obsahu predloženého dokladu.»

Ústavný súd vzhľadom na svoju doterajšiu judikatúru uvádza, že otázka posúdenia, či sú alebo nie sú splnené podmienky na uskutočnenie dovolacieho konania, patrí do výlučnej právomoci dovolacieho súdu, t. j. najvyššieho súdu, a nie do právomoci ústavného súdu.

V nadväznosti na svoju doterajšiu judikatúru a citované závery najvyššieho súdu v jeho uznesení z 26. novembra 2015 ústavný súd konštatuje, že najvyšší súd sa relevantne vysporiadal so všetkými skutočnosťami rozhodnými v danej veci pre posúdenie prípustnosti dovolania sťažovateľky a svoje závery dostatočne odôvodnil. Ústavný súd preto nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a rozhodnutie mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného uznesenia v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy.

Ústavný súd pre účely posúdenia opodstatnenosti sťažnosti preskúmal aj napadnutý rozsudok najvyššieho súdu z 29. apríla 2014 a konštatuje, že pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané vady konania, resp. dostatočnosť odôvodnenia rozsudku najvyššieho súdu, tieto už boli predmetom prieskumu najvyššieho súdu z hľadiska danosti dôvodov prípustnosti dovolania a ústavný súd v plnom rozsahu odkazuje na závery najvyššieho súdu.

Pokiaľ ide o sťažovateľkou namietané nesprávne skutkové a právne závery najvyššieho súdu v jeho rozsudku z 29. apríla 2014, ústavný súd argumentáciu sťažovateľky

nevyhodnotil ako spôsobilú spochybnit' ústavnú udržateľnosť záverov najvyššieho súdu. Ústavný súd nezistil, že by najvyšším súdom aplikovaný postup a jeho závery mohli zakladať dôvod na zásah ústavného súdu do namietaného rozsudku v súlade s jeho právomocami ustanovenými v čl. 127 ods. 2 ústavy. Ústavný súd nezistil, že by posudzovaný rozsudok najvyššieho súdu z 29. apríla 2014 bol svojvoľný alebo v zjavnom vzájomnom rozpore, či urobený v zrejmom omyle a v nesúlade s platnou právnou úpravou, či nedostatočne odôvodnený. Najvyšší súd sa dostatočne vysporiadal s odvolacími námietkami sťažovateľky a náležite odôvodnil svoje závery.

Skutočnosť, že sťažovateľka sa s názorom najvyššieho súdu nestotožňuje, nepostačuje sama osebe na prijatie záveru o zjavnej neodôvodnenosti alebo arbitrárnosti napadnutého rozhodnutia. Aj stabilná rozhodovacia činnosť ústavného súdu (II. ÚS 4/94, II. ÚS 3/97, I. ÚS 204/2010) rešpektuje názor, podľa ktorého nemožno právo na súdnu ochranu stotožňovať s procesným úspechom, z čoho vyplýva, že všeobecný súd nemusí rozhodovať v súlade so skutkovým a právnym názorom účastníkov konania vrátane ich dôvodov a námietok.

Ústavný súd k sťažovateľkou namietanému porušeniu jej základného práva podľa čl. 46 ods. 2 ústavy uvádza, že predmetom súdneho konania, v ktorom najvyšší súd rozhodoval napadnutými rozhodnutiami, nebol prieskum rozhodnutí orgánov verejnej správy ale posúdenie nárokov uplatnených žalobcom voči sťažovateľke z titulu ich zmluvných vzťahov o dodávke tovarov, čím je v samotnej podstate vylúčená možnosť porušenia základného práva sťažovateľky podľa čl. 46 ods. 2 ústavy.

Keďže ústavný súd nezistil možnosť porušenia sťažovateľkou označených základných práv rozsudkom najvyššieho súdu z 29. apríla 2014 ani uznesením najvyššieho súdu z 26. novembra 2015, odmietol jej sťažnosť z dôvodu jej zjavnej neopodstatnenosti podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde.

Vzhľadom na odmietnutie sťažnosti sa ústavný súd už ďalšími návrhmi sťažovateľky nezaoberal.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 6. apríla 2016